

סיפורים קצרים

מרדכי רימור

"נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה', לבי ובשרי ירננו אל אל חי"

תהילים פד, ג'

סמוך לדלת המזרחית, שלושת העצים הגבוהים הטיילו צלם על הקיר החיצוני הלכן של בית המקדש. ציוצים עדינים ובלתי פוסקים נשמעו מהצמרות העבותות. דרורים קטנים קיפצו מענף לענף כשהם מרעידים את העלים הבוהקים של העץ הראשון.

מספר קנים נחו על הענפים הימונים של העץ השני. סנוניות רבות קיפצו וציצו שם בין העלים הירוקים.

הוא הרכין מבטו והמשיך בצעידתו, חולף דרך הדלת המזרחית ועולה על שביל האבן המוביל לאולם המרכזי של הבניין הראשון של בית המקדש. הוא דמיין בכירור - וכמעט חש - את קרירות קירות האולם. מחייך לעצמו הוא נשם עמוקות, מצפה שהלובן הפנימי של האולם יעטוף אותו.

"שמח נפש עבדך, כי אליך ה' נפשי אשא"

תהילים פו, ד

השדה הצהוב והירוק מולו היה קטן וריק. מספר עננים ארוכים ריחפו מעל, מסתירים את השמש ומטילים צל שקוף על הגבעות

הנמוכות שמשמאלו. הוא הפנה ראשו לשדה ונפל בתנועה אחת על ברכיו על הדשא הצהוב.

מרכין ראשו הוא פרש כפות ידיו ורכן קדימה. כתפיו השתוחחו ושערו הארוך - מפוספס באפור - כיסה את לחייו.

לא היו קוצים בדשא הצהוב שמתחת לברכיו. הוא יישר גבו והרים כפותיו ופניו. עיניו היו פקוחות לרווחה. לחייו היו שקועות משני צדי פיו. אור השמש הפציע לאט מבעד לעננים.

"כי רוח עברה בו ואיננו, ולא יכירנו עוד מקומו."

תהילים קג, טז

שקיעת השמש הייתה קצרה. ערב אפור ירד על הגבעות. הוא עמד ללא נוע כשידיו לצדין. "מחר יסתיים עוד יום וכך הלאה, יום אחר יום אחר יום." הוא השפיל את עיניו. העשב היה סמיך מתחת לרגליו. "עשב אחר עשב אחר עשב," חשב. לשמאלו, בינות לעשבים, ראה פרח זעיר וצהוב. הוא פנה אליו.

רוח קלילה הרטיטה את הפרח. הוא פנה לאטו והחל לפסוע. "כמותו היום אני פה ומחר אינני."

קולות קלים של ילדים נשמעו במרחק, מצטלצלים כפעמוני כסף. הוא הרים ראשו באטיות, חייך ונעמד להקשיב.

